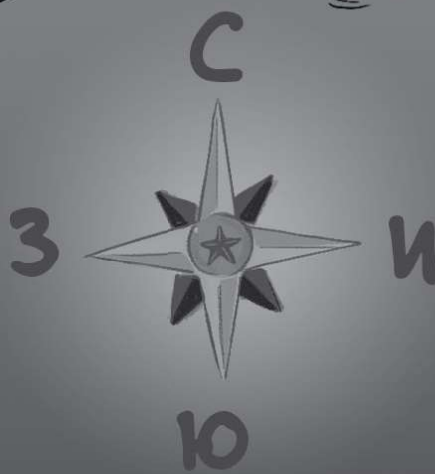

ТЕРАФАМИЛИАР

ДЕНЯТ НА СВЪРЗВАНЕТО

Всички отдавна очакваха този ден с нетърпение.

– *Ахъм!* – прочисти гърлото си кметицата Кметсън. – Запазете спокойствие, милички – призова тя тълпата от десетгодишни деца. – Всички ми се струвате напрегнати. Затова позволете да ви успокоя: това е просто най-важният ден в живота ви. Всичко, което се случи днес, ще се отрази на цялото

ви бъдеще. И всички жители на три града ще ви гледат по време на церемонията. Ето, сега вече се чувствате по-добре, нали?

Марина, която седеше в дъното на физкультурния салон, усещаше как вътрешностите ѝ се завързват на възел. И далеч не беше единствената. Всяко дете в салона зяпаше кметицата с ужас.

– След момент ще излезем навън и ще се свържете с животно, което ще остане с вас до края на живота ви. Това животно се нарича *фамилиар*. Вашият фам... *да, Кълчуки?* – обърна

се тя към кълвача, който седеше на върха на прическата ѝ с форма на кошер. Кълчуки беше започнал да чука по косата ѝ и кметицата Кметсън, изглежда, се погразни.

– Направо ще *умра*, ако ми се падне кълвач, а ти? – прошепна едно момиче, седнало точно пред Марина, в

ухото на приятеля си. Марина я виждаше само в гръб. Имаше лъскава черна коса, която свършваше на рязка черта над раменете ѝ.

Приятелят ѝ – русо момче – закума енергично.

Марина реши, че вероятно са от Речни равнини или Дървесни гъбрави, съседните области. Денят на свързването се състоеше веднъж годишно, всяка година, из целия Терафамилиар. На този ден всяко десетгодишно дете на света получаваше животното, което щеше да го придружава цял живот.

Съседните области обикновено се събираха на едно място. Тази година беше ред на Пясъчни плажове да е домакин на Речни равнини и Дървесни гъбрави. Марина се радваше, че си е у дома. Това беше най-добрият ѝ шанс да получи фамилиара, който искаше.

Марина склочи ръце. Готова беше да се помоли на Вселената за някой мил и безопасен фамилиар. Всичко, за което мечтаеше, беше някоя сладичка и безобидна костенурка. Или морска звезда. Или видра.

Искаше нещо океанско като фамилиарите

на семейството ѝ. Докато майка ѝ беше жива, си имаше скарига. Баща ѝ имаше рак. Брат ѝ Пристан имаше морски лъв.

Нуждаеше се от нещо океанско. Как можеше иначе да се чувства като част от собствено то си семейство без водно създание?

– Денят на свързването е специален – прогължи кметицата Кметсън, подавайки на Кълчуки нещо за хапване. – Усещате ли го? Знаете ли какво прави днешния ден по-различен?

Да, помисли си Марина. От днешния ден ѝ се повдигаше. Дори повече от обикновено.

– Днес Терафамилиар се намира най-близо до Слънцето – обясняваше кметицата. – Днес е не само най-дългият и най-светъл ден в годината, но е и денят с най-силен прилив на магия. Животните откликват на тази магическа вълна, също като самите вас, макар и да не го усещате. След няколко минути ще се насочим навън и фамилиарите ще започнат да прииждат.

Марина затвори очи и започна да се моли на Вселената. *Моля, моля* – някое морско конче ще е идеално. Или тюлен. Или пингвин. Би се

радвала дори на морж, за да си отива с морския лъв на Пристан. Ами ако (тя едва смееше дори да си го помисли)... ами ако получеше скарита, също като майка си? Отново да има подобна връзка с нея... щеше да ѝ донесе повече утеха, отколкото изобщо можеше да се опише.

Но в главата на Марина постоянно се промъкваха ужасни мисли. Не можеше да ги спре. И всички започваха с думите *Ами ако?*

Ами ако получеше лъв, който *не е* морски? Щеше ли да се справи със сухоземен лъв? Ами ако ѝ се паднеше някое страшно животно? С остри зъби и гладно за хора? Ами още по-лошо – ако получеше плужек или червей? Ами ако се сдобиеше с хлебарка?

– Фамилиарът ви е като огледало на личността ви – поясни кметицата Кметсън.

О, просто прекрасно. Тогава щеше да е дори по-зле да ѝ се падне хлебарка. Ето сега имаше още нещо, за което да се притеснява.

– Така че се постарайте да представите най-доброто от себе си, деца.

Марина тревожно заувива кичур коса около

пръста си. Кое беше най-доброто от нея? Винаги се притесняваше за нещо. Притесняваше се дори насън. Имаше толкова много лоши неща, които можеха да се случат. Уморително беше да се тревожи за всичките.

– Не се очаква да вършите нищо, за да откриете фамилиарите си. Те сами ще дойдат при вас – независимо какво правите. Трябва единствено да сте приятелски настроени.

Марина се смръщи. В момента седеше сама, нямаше никого от двете ѝ страни. Как да покаже, че е приятелски настроена? Тя се наведе през едната празна седалка, за да каже здрасти на момче на име Уейд от основното ѝ училище.

Той я погледна с безгло любопитство. Но очите му бяха като лазери. И тя се топеше под напрежението. Ами ако говореше твърде много? Ами ако говореше твърде малко? Ами ако кажеше нещо странно или смотано? Ами ако всички тайничко я мразеха?

– Марина? Искаше ли да ми кажеш нещо? – попита Уейд.

– Ъ-ъ... няма значение – прошепна тя.

